

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.299 van 16 oktober 2003
in de zaak A. 137.877/VII-30.074.**

In zake : 1. de n.v. AANNEMINGSBEDRIJF PIECK,
 2. Georges PIECK,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat D. VANHAELEWYN,
 kantoor houdende te MECHELEN,
 Louizastraat 37/102

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 82-84.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. AANNEMINGSBEDRIJF PIECK en Georges PIECK op 13 juni 2003 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 11 april 2003 waarbij de beroepen ingesteld tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 26 september 2002 houdende het verlenen aan de n.v. AANNEMINGSBEDRIJF PIECK van de vergunning voor het exploiteren van een sorteer- en breekinstallatie voor inerte materialen, gelegen aan de Tessenderloseweg te Diest, gegrond worden verklaard, het beroepen besluit wordt opgeheven en aan de n.v. AANNEMINGSBEDRIJF PIECK de gevraagde vergunning wordt geweigerd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 september 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. SWERTS die, loco Advocaat D. VANHAELEWYN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat J. DE CONINCK die, loco Advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De n.v. AANNEMINGSBEDRIJF PIECK legt zich toe op sloopactiviteiten. De recupereerbare materialen van de werven worden thans opgeslagen op een terrein gelegen aan de Tessenderloseweg 149 te Diest. Ter plaatse gebeurt ook het onderhoud en de bevoorrading van de bedrijfsvoertuigen. Op het bedrijfsterrein bevinden zich eveneens een metaalwerkplaats en een schrijnwerkerij. De exploitant van de inrichting beschikt over een exploitatievergunning "tot het inrichten van opslagplaatsen", verleend bij besluit van 16 maart 1978 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant. De geldigheidsduur van die vergunning verstrijkt op 16 maart 2008.

De exploitant heeft reeds enige tijd het plan opgevat om aan de overkant van de bestaande inrichting, Tessenderloseweg z/n, een eigen sorteer- en breekinstallatie voor inerte materialen in te richten. In het verleden werden reeds twee milieuvergunningsaanvragen met eenzelfde voorwerp ingediend. Die aanvragen zijn echter telkens uitgelopen op een vergunningsweigering.

1.2. Op 23 mei 2002 dient de n.v. AANNEMINGSBEDRIJF PIECK bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant een nieuwe aanvraag in voor de exploitatie van een sorteer- en breekinstallatie voor inerte materialen, gelegen aan de Tessenderloseweg z/n te Diest.

De aanvraag omvat in concreto :

- een breekinstallatie met toebehoren en een opslagplaats voor gebroken en niet-gebroken beton- en mengpuin met een opslagcapaciteit van maximaal 10.000 m³ (20.000 ton);
- een opslagplaats voor schroot met een maximumcapaciteit van 120 ton;
- het lozen van maximaal 300 m³ huishoudelijk afvalwater via een individuele biologische waterzuivering in een open gracht;
- een stroomgenerator met een vermogen van 400 kW;
- de opslag van 12.000 liter stookolie in een bovengrondse dubbelwandige houder;
- één verdeelslang voor het bevoorraden van de bedrijfsvoertuigen;
- een labo voor kwaliteitscontrole;
- twee hydraulische kranen van elk 125 kW, een bandenlader van 124 kW, een sorteerinstallatie van 123 kW en een breker met toebehoren van 300 kW (totaal vermogen 797 kW);
- een dieselmotor met een nominaal vermogen van 400 kW.

1.3. Tijdens het openbaar onderzoek dat naar aanleiding van de milieuvergunningsaanvraag plaatsvindt, worden blijkbaar 15 schriftelijke en 3 mondelinge bezwaren en opmerkingen ingediend. De omwonenden vrezen ondermeer voor geluids-, geur- en stofhinder, grondwaterverontreiniging, verkeershinder, de verspreiding van kankerverwekkende stoffen en overlast door ongedierte. Er wordt tevens op gewezen dat de inrichting eerder thuishoort op een industrieterrein en niet in een K.M.O.-zone die in casu omringd is door natuurgebied en bebouwde percelen.

1.4. Met een besluit van 26 september 2002 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant de gevraagde vergunning. Er worden een drietal bijzondere voorwaarden opgelegd m.b.t de aan- en afvoerroute van de afvalstoffen, de uitvoering van een volledig akoestisch onderzoek en het voorzien van een sproei-installatie.

1.5. Met een op 6 november 2002 gedateerd schrijven stellen 17 buurtbewoners bij de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw beroep in tegen het vergunningsbesluit van 26 september 2002. Grotendeels worden dezelfde bezwaren herhaald die reeds kenbaar werden gemaakt tijdens het openbaar onderzoek.

Aan de verzoekende partij wordt op 13 november 2002 een afschrift van het ontvankelijk bevonden beroepschrift toegezonden.

Er wordt eveneens beroep ingesteld door het college van burgemeester en schepenen van de aangrenzende gemeente Tessenderlo. Met een schrijven van 12 november 2002 van de afdeling Milieuvergunningen wordt aan de aanvrager van de vergunning een afschrift van het beroepschrift toegezonden. De aanvrager wordt er op gewezen dat het beroep thans nog onvolledig is en dat hij op de hoogte zal worden gebracht van het gevolg dat aan het beroepschrift zal worden gegeven.

1.6. Op 28 november 2002 bevestigt de n.v. AANNEMINGSBEDRIJF PIECK de ontvangst van hogervermelde beroepschriften en wordt de wens uitgedrukt om gehoord te worden tijdens de beroepsprocedure.

1.7. In het kader van de beroepsprocedure worden verschillende adviezen uitgebracht.

1.8. Met het bestreden besluit van 11 april 2003 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw worden de beroepen ingesteld tegen het besluit van 26 september 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant gegrond verklaard, wordt het beroepen besluit opgeheven en wordt aan de n.v. AANNEMINGSBEDRIJF PIECK de gevraagde vergunning geweigerd;

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota opwerpt dat tweede verzoeker in zijn hoedanigheid van zaakvoerder van de eerste verzoekende partij niet over het in rechte vereiste belang beschikt om tegen het bestreden besluit op te komen;

2.2. Overwegende dat blijkens het inleidend verzoekschrift de tweede verzoekende partij optreedt in zijn hoedanigheid van zaakvoerder van de eerste verzoekende partij; dat de vergunningsaanvraag die heeft geleid tot het bestreden besluit alleen blijkt te zijn ingediend door de eerste verzoekende partij die de geplande inrichting wenst te exploiteren en dat aan die partij alleen de gevraagde vergunning is geweigerd; dat dienvolgens tweede verzoeker niet beschikt over de vereiste hoedanigheid om de schorsing van het weigeringsbesluit te vragen; dat de vordering niet ontvankelijk is in zoverre zij uitgaat van tweede verzoeker; dat de exceptie gegrond is;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan

worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat in het verzoekschrift tot schorsing het volgende wordt uiteengezet :

"Zoals reeds vermeld startte de familie PIECK reeds tientallen jaren met de uitbating.

Verzoekers stonden reeds tientallen jaren in voor de exploitatie.

De bestreden beslissingen impliceren, gelet op de er aan ten grondslag liggende motivering omtrent de planologische bestemming, niet meer of niet minder de stopzetting van elke gelijkaardige exploitatie.

Dit is onmiskenbaar een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel (R.v.St., nr. 38.974, 12 maart 1992) in hoofde van beide verzoekende partijen.

De niet toekenning van een vergunning voor het bedrijf, gekoppeld aan het concrete weigeringsmotief (niet verenigbaar met de planologische bestemming!), betekent voor verzoekers nog meer nog minder het einde van uitbating, het verlies van tewerkstelling voor diverse personeelsleden, een aantasting van de commerciële reputatie (zie in die zin R.v.St., nr. 38.018, 31 oktober 1991) en een serieuze reductie van het inkomen en de levensstandaard voor het gezin PIECK.

Dit is op zich reeds een evident moeilijk te herstellen en ernstig nadeel (R.v.St., nr. 39.158, 3 april 1992; R.v.St., nr. 37.526, 12 augustus 1991).

De stopzetting zal ook zwaarwegende gevolgen hebben voor het cliënteel van eerste verzoeker nu de werkzaamheden in eigen streek tot nihil herleid zullen worden.

Conform vaste rechtspraak van Uw Raad moet worden besloten tot het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wanneer, zoals in casu, de administratieve beslissing de levensvatbaarheid van een onderneming in het gedrang brengt (R.v.St., nr. 39.428, 21 mei 1992, N.V. CASTERMANS) of haar naar de rand van het faillissement voert (R.v.St., nr. 38.506, 16 januari 1992, DE KONINCK of de beëindiging van de economische activiteit in het verschiet brengt (R.v.St., nr. 29.158, 3 april 1992, N.V. DIRK). Zoals duidelijk blijkt uit het aanvraagdossier en de situatie ter plaatse vertonen beide activiteiten aan beide kanten van de Tessenderlosesteenweg duidelijk synergie eigenschappen.

Bovendien is de economische leefbaarheid, niet in het minst gelet op de decretale bepalingen terzake, van de ene activiteit (opslag van recuperatiemateriaal) sterk gekoppeld aan de andere activiteit (sorteren en breken met het oog op hergebruik). Het zelf hergebruiken van gekalibreerd puin betekent een noodzakelijke en belangrijke kostenvermindering.

Wie een exploitatie moet staken en daarbij een niet louter pecuniair nadeel dat ernstig genoeg is kan inroepen, zal in beginsel van een MTHEN doen blijken (R.v.St., nr. 38.974, 12 maart 1992, VAN LOON en Zoon).

Ook ziet verzoekster van de ene op de andere dag haar aanzienlijke investeringen teloor gaan !

Dit klemmt des te meer nu deze investeringen er gekomen zijn om het terrein te conformeren aan de voorwaarden van de milieuwetgeving en haar uitvoeringsbesluiten na toezeggingen en vertrouwenwekkend gedrag van de overheid.

De personeelsgevolgen van een sluiting van het bedrijf zullen aanzienlijk zijn. Op dit ogenblik stellen verzoekers 65 mensen tewerk. Hiervan zullen er bij de sluiting op korte termijn een groot aantal personeelsleden moeten afvloeien. Op middellange termijn zal de sluiting zich bijkomend laten gevoelen op de nevenexploitaties zodat ook op dat niveau jobverlies onvermijdbaar wordt.

Benevens dit gezichtsverlies voor beide verzoekers (zie bv; R.v.St., SOUND AND VISION), nr. 38.018, 31 oktober 1991) zal ook de droom van de heer PIECK om een zelfstandige exploitatie in eigen streek verder succesvol uit te bouwen aan stukken geslagen worden.

Verzoekende partijen lijden hierdoor een ernstig en niet herstelbaar moreel nadeel.

Het nadeel is in se ook moeilijk te herstellen nu het onthouden van een vergunning, gelet op de motivering, de stopzetting van elke gelijkaardige exploitatie tot gevolg heeft.

Op korte en middellange termijn valt bovendien niet in te zien of de herbestemming op andere niveau's uitsluitel kan brengen. Het is duidelijk dat de uitvoeringsplannen zowel op gemeentelijk als op provinciaal niveau nog in de 'kinderschoenen' staan. Bovendien lijkt de Stad Diest zeker niet geneigd toegevingen te doen gelet op de negatieve adviezen in het verleden. Ook dit maakt een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel uit (R.v.St., nr. 38.373, 20 december 1991).

Indien dergelijke uitvoeringsplannen bovendien op gemeentelijk of provinciaal niveau zouden voorgesteld worden blijft nog altijd de vraag naar de houding van de Vlaamse Regering.

Indien later, indien het project wordt opgenomen in uitvoeringsplannen, terug met exploitatie zou begonnen worden is het duidelijk dat het cliënteel volledig verloren zou gegaan zijn en dat andere bedrijven de cliënten zullen opgevest hebben. De concurrentiepositie van verzoekers is dan ook blijvend aangetast (zie in die zin R.v.St., nr. 39.410, 18 mei 1992 en R.v.St., nr. 35.474, 27 juli 1990) en zij zijn in de onmogelijkheid het reeds bestaande cliënteel te dienen of een bijkomend cliënteel te verwerven (R.v.St., nr. 41.352, 10 december 1992).

Minstens dient de ernst van het nadeel te worden beoordeeld in functie van de ernst van de ingeroepen middelen (bv. R.v.St., nr. 86.495, 4 april 2000; R.v.St., DE SCHRIJVER, nr. 85.427, 21 februari 2000). In casu staat de ernst en gegrondheid van de middelen vast";

3.2. Overwegende dat in haar nota de verwerende partij als volgt repliceert :

"1. Het AANNEMINGSBEDRIJF PIECK bestaat sinds 1964 en thans werken er ongeveer 65 personen. Het bedrijf is actief als sloopbedrijf voor private, openbare en industriële bouwwerken.

Het zou de bedoeling zijn om de niet rechtstreeks herbruikbare recuperatiematerialen van het bestaande aannemingsbedrijf te verwerken in een nieuwe inrichting voor opslag, sorteren en verwijderen van inerte afvalstoffen gelegen aan de overzijde van de straat.

Het voorwerp van de aanvraag betreft derhalve een nieuwe inrichting gelegen aan de andere zijde van de Tessenderloseweg te 3290 Diest. De enige synergie tussen de bestaande en de nieuwe inrichting bestaat erin dat afvalstoffen van het bestaande bedrijf (doch vermoedelijk ook andere afkomstig van derden) in de nieuwe inrichting zullen verwerkt worden.

2. De bestreden weigeringsbeslissing heeft dan ook alleen tot gevolg dat de verwerking van hoofdzakelijk sloopafval verder door derden zal dienen te

geschieden. Dit is dus de voortzetting van de bestaande en sinds vele jaren durende toestand. Hierdoor wijzigt de financiële toestand of de leefbaarheid van het aannemingsbedrijf niet en dit wordt trouwens ook niet door verzoekers aangetoond.

Het enige concrete nadeel dat hieruit voor verzoekers voortspruit is dat op het terrein in kwestie geen afvalverwerkende inrichting zoals zij hebben aangevraagd kan geëxploiteerd worden.

Er valt dan ook niet in te zien hoe dit "het einde van de uitbating, het verlies van tewerkstelling voor diverse personeelsleden een aantasting van commerciële reputatie" kan tot gevolg hebben. Op dit ogenblik heeft verzoeker geen legale afvalstoffenverwerking zodat de bestreden beslissing aan de bestaande feitelijke toestand niets verandert. Uiteraard kan het nadeel niet voortspruiten uit een illegale exploitatie. De weigering kan evenmin enige ernstige weerslag hebben op de bestaande inrichting gezien deze laatste reeds circa 40 jaar exploiteert zonder de beoogde afvalverwerkende inrichting";

3.3. Overwegende dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat de eerste verzoekende partij geen bijkomende activiteiten, namelijk het in eigen beheer verwerken van de inerte afvalstoffen die niet rechtstreeks herbruikbaar zijn, kan ontwikkelen; dat het bestreden besluit geenszins verhindert dat de eerste verzoekende partij haar bestaande activiteiten, omvattende onder meer het uitvoeren van sloopwerken en de daarmee verband houdende opslag van recuperatiematerialen en uitsortering van de rechtstreeks recupereerbare materialen, kan voortzetten op haar terrein gelegen aan de Tessenderloseweg nr. 149 te Diest; dat dan ook niet wordt ingezien hoe de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing leidt tot de "stopzetting" van de bestaande activiteiten; dat weliswaar de verzoekende partij beweert dat de thans bestreden weigering tot uitbreiding haar "naar de rand van het faillissement" voert; dat evenwel die bewering door geen enkel concreet gegeven wordt gestaafd; dat, integendeel, uit het bij het verzoekschrift gevoegd accountantsverslag kan worden afgeleid dat het bedrijf in de periode van 1 juli 2001 tot 30 juni 2002 een omzet heeft geboekt van 3.445.893,01 EUR, waarvan 71 % moet worden toegeschreven aan het uitvoeren van afbraakwerken en de verkoop van recuperatiematerialen en 29 % aan "overige werken en diensten"; dat de eerste verzoekende partij geenszins aantoont dat die omzet onvoldoende is voor de rendabiliteit van het bedrijf; dat de omstandigheid dat de met het bestreden besluit geweigerde uitbreiding, die onmiskenbaar een synergie vertoont met de reeds bestaande activiteiten, zou leiden tot een "belangrijke kostenvermindering" nog niet betekent dat het bestaande bedrijf niet leefbaar is zonder de geplande sorteer- en breekinstallatie; dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het in casu aangevoerd financieel nadeel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt; dat geen rekening kan worden gehouden met meer concrete toelichtingen die de raadsman van de verzoekende partijen ter terechtzitting nog verschaft;

Overwegende, wat betreft het beweerde teloorgaan van reeds gedane investeringen die "aanzienlijk" zouden zijn, dat nergens uit het verzoekschrift blijkt om welke investeringen het gaat, laat staan welke concrete omvang die investeringen dan wel zouden hebben; dat zo de investeringen zouden zijn gebeurd na de in eerste aanleg verleende vergunning, alsdan de eerste verzoekende partij een onverantwoord risico heeft genomen door tot deze investeringen over te gaan vooraleer de definitieve administratieve afhandeling van haar vergunningsaanvraag af te wachten; dat dit des te meer klemmt nu uit de gegevens van de zaak blijkt dat twee gelijkaardige vergunningsaanvragen door de bevoegde overheid voordien werden geweigerd; dat dan ook de vraag rijst op grond van welke "toezeggingen en vertrouwenwekkend gedrag van de overheid" de eerste verzoekende partij zich kon steunen;

Overwegende, wat het aangevoerd moreel nadeel betreft, dat de weigering van de milieuvergunning geen moreel nadeel kan teweeg brengen in hoofde van de eerste verzoekende partij die als rechtspersoon de vergunning heeft aangevraagd;

Overwegende, tenslotte, dat om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte te kunnen bevelen er cumulatief aan twee grondvoorwaarden moet zijn voldaan, namelijk het aanvoeren van een ernstig middel dat tot de vernietiging van de aangevochten akte kan leiden en het berokkenen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte; dat het in casu gaat om twee onderscheiden voorwaarden; dat de afwezigheid van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen zonder dat "de ernst van de middelen" moet worden onderzocht; dat de verzoekende partij dan ook niet nuttig naar de "ernst van de middelen" kan verwijzen, ter adstructie van het aangevoerd moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

3.4. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde schorsingsvoorwaarde; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien oktober tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.